

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Lund) har begjæret Ordet for tredje Gang for en kort Berigtigelse. Under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Lund: Jeg har bedt om Ordet for at berigtige en Misforstaaelse, i hvilken jeg har gjort mig skyldig med Hensyn til et enkelt Punkt i Lovforslaget. Jeg havde forstaaet Lovforslaget, som om det ikke gjaldt Kjøbstadembederne. Jeg er bleven oplyst om, at det er en Misforstaaelse. For at finde Gjennemsnitslønnen for Præsteembederne, dividerede jeg Totalsummen, som jeg fik ud var 2,400,000 Kr., med 950, som er det omtrentlige Tal paa Landsbyembederne. Skulde Kjøbstadembederne regnes med, bliver Totalsummen for alle Embeder 2,560,000 Kr. og Tallet paa Embederne 1,050. Gjennemsnitslønnen for samtlige Præsteembeder bliver da ifølge Lovforslaget ikke 2,526 Kr., men 2,438 Kr.

Sold: For dem, der ikke have haft Leilighed til under denne Sags mangeaarige Behandling at udtale sig, mener jeg, at det maa være naturligt, at de angive deres Stilling til det foreliggende Lovforslag. Det forekommer mig, at det maa siges at være et ret heldigt Tidspunkt, paa hvilken dette Lovforslag paany er kommet frem til Behandling. Jeg mener, at det ikke kunde være rigtigt eller nødvendigt at lade denne Sag hvile længer, af den Grund, at jeg tror, at enhver Fraktion i Thinget og ethvert enkelt Medlem vil i en særlig Grad kunne vinde sine Valgeres Sympathi ved sin Medvirkning til at gennemføre dette Lovforslag, der nu har staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar. Naar man vil spørge om, hvorfor det er saa, hvorfor en Gjennemførelse af denne Sag kunde vente en saa stor Sympathi, er det maaske noget vanskeligt at finde den egentlige Grund dertil. Der er ganske sikkert mange Gange paa Folkemøder og ved lignende Leiligheder kommet en efter min Mening uberettiget Misstemning tilstede mod Præstestanden, men som vi hørte fra det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Lund) forleden, er det ganske begrebsmæssigt; jeg tror med ham, at denne Misstemning ikke i nogen særdeles Grad rammer Individerne. Set fra Lovgivningsmagtens Standpunkt er der Grunde nok til indtrængende at pøste en Omordning. Det er ofte nok omtalt, at Pensioneringsvæsenet, Naadensaaret og flere Forhold ere høist uheldige og navnlig ogsaa set fra Præsternes Side, men naar jeg ser hen til den store Interesse, Befolkningen nærer for denne Sag, er det vel navnlig Hensynet til den store Ulighed mellem de forskellige Kald, som medfører, at nogle Sogne altid faae gamle Præster, andre altid unge, som er en af Grundene. En anden meget væsentlig Grund er vistnok den bestaaende

og efter min Mening med Nette bestaaende Uvillie mod Offerpligten. Jeg tror heller ikke, at den direkte Indbetaling af Tienden til Præsten er Noget, som kan tiltale Befolkningen. Det forekommer mig, at jeg under denne Sags tidligere Forhandling har hørt den Anskuelse udtale, at Udfelsen af disse Indtægter paa denne Maade skulde kunne bevare et vist Bevilligheds- og Kjerlighedsforshold mellem Menigheden og Præsten. Jeg tror imidlertid, at forpligtende Pengenydelser — saa at sige aldrig skabe Velvillie og Kjerlighed mellem Menneker, saa jeg finder, at denne Uvillie mod Maaden, hvorpaa Præsternes Lønning nydes, kan være ret naturlig. Men et Hovedmoment tror jeg nok er det, at der for Tiden findes saa urimelig store Præstekald, som paaringen Maade staa i Forhold til Præstens sociale Stilling eller har nogenjomhelst Forbindelse med hans Embedsvirksomhed. Jeg er aldeles overbevist om, at denne Omstændighed har bidraget meget til i dette Forhold at sætte noget ondt Blod. Det er meget muligt, at der ligger en vis Misundelse til Grund derved, og at det saaledes ikke er noget ædelt Motiv, der er tilstede. Det kan godt være, men i alt Fald siger jeg, at det kan for Lovgivningsmagten være overmaade naturligt at tage det bort, som vækker Forargelsen. Nu har vel den høitærede Minister ved et resolut Hensyntrøg Noget hødet paa de Ulemper, der ere komne frem ved disse overordentlig store, disse urimelig store Præstekald, men jeg tør antage, at det fra den høitærede Ministers Side kun har været en Forberedelse til den endelige Ordning, det er altsaa ikke en Omstændighed, der paa nogen Maade kan udfyde den endelige Ordning. Disse Resolutioner have vistnok tildels faaet Sanktion af Rigsdagen, men paa den anden Side kan man ogsaa gaa ud fra, at de i alt Fald ikke i samme Grad have tilfredsstillet Alle. Jeg siger altsaa, at den Omstændighed, at de største Kald ere blevene Noget formindskede, ikke kan udsætte den endelige Ordning. Naar jeg mener, at det ikke kan være nødvendigt længer at udsætte den, saa er det, fordi det forekommer mig, at den nærværende politiske Situation i en særlig Grad maatte egne sig til at gennemføre et Forslag som dette. Det er jo blevet fremhævet, næsten til Trivialitet, at det er en Forhandlingsituation, hvori vi befinde os. Fra alle Sider er man enig deri, at nu skal der forhandles for Alvor og forhandles saglig, og jeg tror, at den store Befolkning har taget denne Sag som Alvor; jeg tror virkelig, at den venter, og jeg mener ogsaa, den er berettiget til at vente, at der er Alvor deri. Nu forekommer det mig, naar jeg ser hen til de Udtalelser, der ere fremkomne fra de ærede Forslagsstillere — det er jo dem, fra hvem denne Forhandlingspolitik for en væsentlig Del er udgaaet, eller i alt Fald have de stærkt pointeret den — naar jeg ser hen til